

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 maja 1920 r.

Art. 7. Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

L. Skulski

Minister Skarbu:

W. Grabski

222.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

do art. 2 i 7 ustawy z dn. 27 maja 1919 r. Dz. P. P. P. № 44, poz. 311 oraz art. 1 lit. A. B. D. E. ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. Dz. Ust. Rzp. Polsk. 1920 r. № 2, poz. 6 o ustalaniu i wynagradzaniu nauczycieli publicznych szkół powszechnych, dotyczące nauczycieli religii katolickiej w szkołach powszechnych.

Na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. Dz. P. P. P. № 44, poz. 311 zarządzam co następuje:

Art. 1. Wymaganą do ustalenia kwalifikację naukową etatowych duchownych nauczycieli religii katolickiej publicznych szkół powszechnych stanowi dyplom ukończenia studiów teologicznych w seminarjach duchownych i misja kanoniczna udzielona przez właściwy Orządnarjat biskupi, a upoważniająca do udzielania nauki religii katolickiej w publicznych szkołach powszechnych, względnie pewnych oddziałach tych szkół.

Art. 2. Prawo do otrzymania płacy o dwie kategorie wyższej, przy równych innych warunkach, mają, w myśl art. 7 przytoczonej ustawy, ci duchowni nauczyciele religii katolickiej, którzy posiadają:

- 1) stopień naukowy uniwersytecki doktora, magistra lub kandydata;
- 2) dyplom ukończenia studiów uniwersyteckich na fakultetach teologicznych:
 - a) byłej Akademii Duchownej w Petersburgu,
 - b) w Warszawie, Lwowie (kapłani obrządku rzymsko-katolickiego, ormiańskiego i grecko-katolickiego) w Poznaniu, Krakowie, Wilnie i Lublinie,
 - c) w Rzymie Universitas Gregoriana i Pontificium Institutum Biblicum, w Paryżu Institut Catholique, w Lowanjum (Louvain), Innsbruku, Fryburgu (Szwajcarja), Wiedniu, Monachjum, Wrocławiu lub Strasburgu;
- 3) dyplom ukończenia studiów teologicznych w diecezjalnych seminarjach duchownych:
 - a) w Tarnowie,
 - b) w Przemyślu (obrazdku rzymsko i grecko-katolickiego),

- c) w Poznaniu lub
- d) w Stanisławowie (obrzędki grecko-katolickiego).

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może w poszczególnych przypadkach uznać także dyplomy ukończenia innych zagranicznych fakultetów teologicznych lub innych duchownych seminarjów, znajdujących się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, za równorzędne z powyższymi dyplomami.

Art. 3. Dla świeckich nauczycieli religii rzymsko-katolickiej stanowiącym prawem przepisaną kwalifikację naukową:

- a) świadectwo ukończenia średniej szkoły (gimnazjum lub seminarjum nauczycielskie),
- b) świadectwo ukończenia prowadzonych przez władze duchowne kursów katechetycznych i złożenia z pomyślnym wynikiem egzaminu przed jedną z kurji biskupich oraz
- c) dowód uzyskania od właściwego Ordynariatu biskupiego misji kanonicznej do udzielania nauki religii rzymsko-katolickiej w szkołach powszechnych.

Art. 4. Świeckim nauczycielom religii, którzy nie ukończyli szkoły średniej, lecz posiadają warunki wymienione w art. 3 pod b. i c., przyznana będzie narazie przez analogję do art. 22 § 3 przytoczonej ustawy płaca określona w art. 6 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. Dz. P. P. № 44, poz. 311 w brzmieniu ustawy z 18 grudnia 1919 r. Dz. Ust. Rzp. Polsk. z r. 1920 № 2, poz. 6, z tem zastrzeżeniem, że przed dniem 31 stycznia 1925 r. złożą przed jedną z komisji egzaminacyjnych, w tym celu wyznaczonych, egzamin z przedmiotów ogólno-kształcących. Warunki tego egzaminu będą osobno określone.

Nauczyciele ci, do czasu złożenia egzaminu uzupełniającego, są nauczycielami tymczasowymi, lecz w zakresie przewidzianym w ustawie o urzędach dyscyplinarnych, w zakresie praw emerytalnych i zwalniania dzieci od opłaty za naukę w szkołach państwowych traktowani będą jako stali.

Art. 5. Jeżeli w publicznej szkole powszechnej lub znajdujących się w tej samej miejscowości publicznych szkołach powszechnych liczba godzin nauki religii katolickiej nie dosięga przepisanych w art. 13 ustawy o ustaleniu i wynagradzaniu nauczycieli publicznych szkół powszechnych w brzmieniu ustawy z dn. 18 grudnia 1919 r. Dz. Ust. Rzp. Pol. 1920, № 2, poz. 6 liczby 30 godzin, w takim razie powierza się ją nieetatowemu nauczycielowi religii, który pobiera za swą pracę wynagrodzenie w wysokości, zależnej od liczby udzielanych godzin nauki, licząc po 240 mk. za godzinę w stosunku rocznym, bez jakichkolwiek dodatkowych uposażeń i równoważników pieniężnych.

Za nieetatowych nauczycieli religii należy uważać również ks. proboszczów i wikariuszów, którzy udzielają nauki religii w szkołach powszechnych obok swych obowiązków duszpasterskich w parafji.

Proboszczowie i wikariusze nie otrzymują osobnej nominacji Ministerstwa na nieetatowych nauczycieli religii ani specjalnego zezwolenia przelożonych władz duchownych.

Warszawa, dnia 15 marca 1920 r.

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:

T. Łopuszański